

Prædiken til Anden juledag

Matt. 23, 34-39

At høre og adlyde Guds befalinger kan have store omkostninger. Det fik det for profeten Jeremias. Gud havde givet ham befaling om at tale dunder til sit folk, Israel, og det var selvfølgelig ikke populært – han blev da også kastet i fængsel. ”Men Gud sagde til ham: Jeg er med dig og redder dig. Derfor frygt ikke”.

Men det er jo lige netop dér, hunden ligger begravet, at vi meget ofte ikke tør, når der begås uret.

Forleden dag talte jeg med en mand i treserne, for hvem det stadig nager, at han engang i sin skoletid ikke greb ind, da en psykopatisk lærer blev ved med at slå løs på en af de svage drenge. ”Hvorfor stillede jeg mig ikke imellem? Ja, jeg havde måske fået et par på hovedet, men så var det det. Jeg havde jo en position, i kraft af min far, der var skolenævnshoved, så det havde haft en stor effekt, hvis jeg havde haft åndsnærværelse nok til at sige fra”.

Vi har også her i december kunnet læse, at mange i vor regions politikorps har ytret deres mishag over ledelsens dispositioner, men anonymt af frygt for at blive fyret eller ikke opnå diverse forfremmelser. Og vi forstår dem godt. Sørgeligt er det så, at de, der

har magten, ikke er storsindede, så de kan lytte til og tåle kritik. Og det kender vi jo også til, at vi har svært ved at lytte til kritik. Der er langt mellem heltene.

Men det er altså sådanne nogle, vi hører om i dag: Jeremias og Stefanus. Hvor fik de modet fra? Ja, de fik det fra Gud selv.

Og Stefanus blev kristenhedens første martyr. Siden fulgte mange efter, eftersom de kristne blev forfulgt i de første århundreder. Nu hører man om det samme f.eks. i Kina, hvor rigtig mange bliver kristne, og hvis de ikke går ind i de etablerede og godkendte kirkesamfund, bliver de fængslet.

Det sker ikke her i Danmark, endnu da. Man kan højst blive latterliggjort. Og det mod må man da i det mindste have, at man tør stå ved sin tro.

Hvorfor var det så, at jøderne blev så vrede, at de stenede Stefanus? Ja, først og fremmest fordi han anfægtede deres tro og i næste omgang, fordi han afviste templet som det hellige sted, hvor der skulle ofres til Gud, ganske som Jesus havde gjort og derfor også blev henrettet.

De gjorde begge op med den tro, der siger, at man skal gøre noget bestemt for at opnå Guds velbehag.

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 124. 113. årgang
December 2012
ISSN 0901-2214

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

I Eva Jørgensens bog: Vi ses i morgen, der handler om forløbet med hendes syge mand og hans død, dér fortæller hun indledningsvis en historie, der illustrerer, hvordan en lovreligion kan binde mennesker så meget, at de ikke tør gøre det, som barmhjertigheden kræver: ”To munke vandrer tavst gennem Tibets bjerge. En dag kommer de til en brusende flod. På bredden står en kvinde og stirrer ud over vandet. ’Kære munke, vil I ikke nok hjælpe mig over. Jeg kan ikke svømme’. De to munke kigger tvivlrådigt på hinanden. ’Jeg skal over, det er meget vigtigt’, bønfalder kvinden dem. Den ene munk tager hende på ryggen, og de tre svømmer over floden. På den anden side sætter han hende ned. De tager afsked, og munkene fortsætter deres vandring. Næste dag siger den munk, der ikke bar kvinden: ’Du rørte ved en kvinde. Det må vi ikke’. ’Jeg satte hende ned igen. Du bærer åbenbart stadig rundt på hende’”.

Stefanus havde i mødet med den kristne forkyndelse erfaret en frihed til at være til og følge sin samvittighed uden at skele til, om det gik an i forhold til Moseloven, jvf. lignelsen om den barmhjertige samaritaner. Lovreligionens byrder var taget af hans skuldre.

Det barn, som fødes julenat, guddomsbarnet, bliver, da det bryder ind i Stefanus’ liv, kilde til en stor glæde og omvæltning i hans liv, og det måtte han fortælle om, koste hvad det ville. Og som himlen åbner sig julenat, sådan åbner den sig for Stefanus, og han går i døden uden frygt.

Ligesom Jesus selv gik i døden – nej ikke uden frygt - han var bange, men han gjorde

det, fordi han fandt det værd at dø for livets skyld.

I det afsnit, vi hørte fra Matthæusevangeliet, kan vi næsten høre, hvor fortvivlet Jesus er over, at man afviser hans budskab, og han bruger billedet med hønen og kyllingerne. Når der er fare på færde, søger kyllingerne beskyttelse under hønenes vinger. Og Jesus vil være værn og ly for os. Han er nemlig den, der beskytter os mod den dom, vi ville blive dømt med, fordi vi er feje og usle og frygtsomme. Alt det, som skiller os fra Gud, bærer Jesus, og vi kan have fred med Gud.

Jul og skjul rimer, og det skjul er altså ikke forstået på den måde, at vi skal gemme os af frygt eller fejhed. Nej, det er Vorherre selv, der skjuler de mørke sider, vi har i os, og lader os leve i frihed og glæde.

Så på trods af de dystre tekster her 2.juledag, så er glæden det bærende, også for en Jeremias og en Stefanus og for os, så derfor: Al verden nu burde sig fryde, for rosen er funden. Amen

Kirsten Høg

Nim-Underup

Salmer:

122, 117, 109, 128, 110 v. 6-9, 129.